

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: D.T.Ch.**, nar. ..., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupené Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2017, č.j. MV-90574-4/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. e) tohoto zákona, neboť účastnice řízení není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a uvedeného zákona [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 5. 2017, č.j. OAM-13477-40/PP-2016, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 9. 2017, č.j. MV-90574-4/SO-2017].

II. Žalobní body

Žalobkyni svědčí postavení rodinného příslušníka občana EU – její vnučky, a to na základě § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán odmítá možnost přiznání postavení rodinného příslušníka občana EU dle uvedeného ustanovení, když spekuluje o tom, zda mohla žalobkyně žít se svou vnučkou ve společné domácnosti v její domovské zemi a zda je závislá na jiné nutné péči poskytované občanem EU, přitom se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sama postarat bez osobní péče občana EU.

Správní orgán v tomto směru nedostatečně zjistil skutečný stav věci, když jeho závěry v tomto ohledu nelze označit jinak než jako pouhé spekulace. Správní orgán neprovedl žádné zkoumání, kterým by bylo postaveno na jisto, že žalobkyně nežila v domovské vlasti se svou vnučkou ve společné domácnosti. Správní orgán pouze konstatuje, že na žalobkyni nedopadá ust. § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť netvrdila ani nedoložila, že by v zemi původu žila bezprostředně před příchodem na území s vnučkou. Z výsledků žalobkyně a její vnučky vyplývá, že vnučka žalobkyně žila s ní ve společné domácnosti od svého narození do dvou let, kdy odcestovala do ČR. Ustanovení § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců nevymezuje, že by měla žalobkyně se svou vnučkou, občanem EU, žít ve společné domácnosti „bezprostředně“ před vstupem na území.

Druhým bodem, který žalobkyni svědčí, je ust. § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož cizinec musí prokázat, že potřebuje osobní péči, popř. je závislý na občanu EU. Tato podmínka byla splněna a prokázána již v průběhu řízení o žádosti u správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně před svým vstupem na území žila v domově důchodců. Kromě jediného syna již nemá žádného příbuzného, který by se o ni staral. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, kdy sama trpí cukrovkou, špatně chodí a vidí, skutečně potřebuje osobní péči, a to nejlépe od své rodiny. Žalovaná ve svém rozhodnutí konstatuje, že žalobkyně je finančně soběstačná, kdy pobírá důchod z domovské země, popř. ji finančně podporuje syn, a tudíž není závislá na občanu EU. Její zdravotní stav nevyžaduje péči jiné osoby. Toto tvrzení je absurdní, neboť je pochopitelné, že její vnučka žalobkyni finančně ještě nemůže podpořit. Osobní péči však žalobkyně potřebuje, a to od své vnučky – občana EU i od ostatních členů své rodiny. Sice je pravda, že vnučka žalobkyně je půl dne ve škole, ale zbytek svého času tráví se svou babičkou a rodinou, pomáhá jí vařit dietní jídlo, dělá domácí práce atd. Žalobkyně odkazuje na svůj špatný zdravotní stav, kdy navíc dne 12. 9. 2017 byla hospitalizována na ortopedickém oddělení Mulačovy nemocnice Plzeň pro zlomenou nohu po úrazu a je v současné době v nemocnici a čeká na operační zákrok, a to s tím, že osobní péči skutečně vyžaduje od své rodiny, konkrétně od vnučky, která může strávit nejvíce času se svou babičkou.

V souladu se zásadou legitimního očekávání a svým aktivním postupem v řízení byla žalobkyně oprávněna presumovat kladné vyřízení žádosti na základě doložených dokladů či alespoň opětovné výzvy správního orgánu k doložení dalších důkazů.

Za naprosto jednoznačné porušení principů dobré správy a především pak ust. § 68 odst. 3 správního řádu je pak nutno považovat naprosté ignorování základní zásady správního řízení, a to zásady přiměřenosti, která mimo ust. § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo zákona, dle kterého plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se nijak zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabýval, respektive se jím zabýval toliko povrchně a bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Správní orgán se má na základě základních zásad činnosti správních orgánů zabývat otázkou přiměřenosti správního rozhodnutí v každém jednotlivém případě.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra, že byl dán zákonný důvod k zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná odmítla žalobu jako nedůvodnou a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně si dne 15. 9. 2016 podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie odvozovala od své vnučky L.Q.A., nar. ..., státní občanky České republiky. Pro ověření svých tvrzení předložila žalobkyně občanský průkaz vnučky a sama se prokázala vlastním dokladem totožnosti. Žádost podávala za účelem sloučení s vnučkou. V řízení dále uvedla, že je vdova, na území žije její syn L.H.T., nar. ..., státní občan Vietnamské socialistické republiky, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu s manželkou a 3 dětmi. S ohledem na zdravotní stav a věk nechce žalobkyně zůstat sama v domovské zemi, ačkoliv má ve Vietnamu bratra a synovce. Do nedávna žila v domově důchodců, kde o ni bylo postaráno. Ministerstvo vnitra zjistilo, že žalobkyně pobírá starobní důchod z domovské země a provedlo výslech žalobkyně a její vnučky. Výslechem bylo zjištěno, že žalobkyně před příjezdem na území, tj. 17. 8. 2016, žila v domovském státě sama. Její jediný syn žije na území ČR. Její zdravotní stav se zhoršil, proto žádá o povolení k pobytu na území, aby se o ni mohl syn v případě nouze postarat. Žalobkyně trpí, jak uvádějí lékařské zprávy, vysokým tlakem, cukrovkou, špatně vidí a dále se špatně pohybuje.

Ministerstvo vnitra na základě v řízení zjištěných skutečností dospělo k závěru, že žalobkyně nebyla rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců, přitom se vyjádřilo k jednotlivým odstavcům ustanovení § 15a tohoto zákona. Ministerstvo uzavřelo, že žalobkyně nesplňuje postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, příslušná ustanovení ohledně rodinných příslušníků občanů Evropské unie na ni nedopadala. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyni mohlo být takové postavení přiznáno ani s ohledem na její zdravotní stav. Nebyla prokázána ani závislost na její vnučce, která studuje a vůči které mají vyživovací povinnost její rodiče. Z tohoto důvodu považovalo Ministerstvo vnitra za prokázané, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro vydání požadovaného pobytového oprávnění a žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítlo.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2017, č.j. OAM-13477-40/PP-2016, podala žalobkyně včasné blanketní odvolání, ve kterém avizovala, že jej doplní ve lhůtě 15 dní, což však neučinila. Ministerstvo vnitra žalobkyni výzvou ze dne 29. 5. 2017, č.j. OAM-13477-43/PP- 2016, vyzvalo k odstranění vad odvolání, tedy k doplnění odůvodnění.

Žalobkyně na výzvu nereagovala a odvolání nedoplnila. Po přezkumu napadeného rozhodnutí z uvedených hledisek žalovaná dospěla k závěru, že odvolání nebylo důvodné.

Podle § 87 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *„Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu.“*

Podle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie.“

Žalobkyně namítá nedostatečně zjištěný stav věci. K tomu soud upřesňuje, že v přezkoumávané věci byly zjišťovány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu. Bylo na žalobkyni (jejím zástupci), aby prokázala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení správní orgán zejména získal řadu listin a předvolal dotčené osoby k výslechu. Jak žalobkyně samotná, tak její vnučka měly možnost podrobně se vyjádřit ke všemu tomu, na základě čeho by žadatelka mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, na základě čeho došly k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců, jelikož není jeho manželem, rodičem dítěte mladšího 21 let, ani dítětem mladším 21 let. V průběhu řízení bylo provedenými důkazy vyloučeno splnění podmínky závislosti ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Neprokázala ani, že by byla rodinným příslušníkem podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Odvolatelka nedoložila zdravotní komplikace ani závislost na jiné osobě v takovém rozsahu, aby se na ni mohlo vztahovat ustanovení § 15a odst. 2 písm. a) bod 2. nebo 3. zákona o pobytu cizinců. V daném případě tudíž byl skutkový stav věci zjištěn v souladu zejména se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu).

Námítka týkající se nepodřazení případu žalobkyně pod ust. § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců neshledal soud důvodnou. Požadavek „bezprostřednosti“ žití ve společné domácnosti před vstupem na území není v tomto ustanovení explicitně vyjádřen. Je však nutno k němu dojít na základě ustálené soudní praxe. V roce 2016 zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: *„Spojení „žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti“ obsažené v § 15a odst. 3 písm. a) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015, je nutno vykládat tak, že musí jít o společné soužití s občanem EU, které bezprostředně předchází vstupu cizince (rodinného příslušníka) na území členského státu EU.“* (rozsudek ze dne 7. 12. 2016, č.j. 1 Azs 273/2016-29). V daném případě ovšem z protokolu o výslechu vnučky žalobkyně i samotné žalobkyně vyplývá, že s vnučkou žila do 2 let vnuččina věku, poté vnučka odcestovala do ČR a již nikdy spolu společnou domácnost nesdílely. Jak dále vyšlo

najevo, žalobkyně před příchodem na území ČR pobývala v domově důchodců, což zcela prokazatelně vylučuje možný stav společné domácnosti s vnučkou v posuzované době.

Ani námitku týkající se nepodřazení případu žalobkyně pod ust. § 15a odst. 2 písm. a) body 2 a 3 zákona o pobytu cizinců neshledal soud důvodnou. Za stav závislosti nepovažuje soud situaci žalobkyně především z důvodů, kterými jsou její zdravotní stav a neprokázaná, skutečná osobní péče právě ze strany vnučky, občanky EU. Soud konstatuje, že žalobkyně, jak sama tvrdí a dokládá zdravotními zprávami, trpí nemocí (tzv. cukrovkou) a dalšími zdravotními problémy ne tak „závažného“ charakteru. Tyto další problémy jsou bolesti kloubů, zhoršující se zrak a vyšší krevní tlak, jehož příčinou je nejspíše cukrovka, kterou žalobkyně trpí. Přesto, že soud nemíní zlehčovat uvedený zdravotní stav žalobkyně, samotné zdravotní komplikace tohoto rázu nejsou dostatečným důkazem závislosti na péči poskytované vnučkou, občankou ČR, tedy ani důvodem pro udělení pobytu podle § 15a odst. 2 písm. a) body 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Soud odkazuje na protokoly o provedených výsleších, z kterých vyšlo najevo, že i přes tyto zdravotní komplikace je žalobkyně soběstačná, schopna si uvařit dietní jídlo vhodné pro stravování s cukrovkou, sama dodržovat hygienické návyky běžného dne, což v daném případě představuje osobní hygienu, praní prádla a úklid. Žalobkyně je rovněž schopna dojet si nakoupit, jelikož, jak sama uvedla, chodí svého syna navštěvovat do jeho obchodu. Z těchto skutečností soud došel ke stejnému závěru jako žalovaná, a to, že žalobkyně není osobou závislou na péči jiné osoby do té míry, kterou zákon o pobytu cizinců požaduje k naplnění podmínek uvedených v § 15a odst. 2 písm. a) body 2 a 3 tohoto zákona.

Soud dále uvádí, že v případě uspokojování svých základních životních potřeb není žalobkyně závislá na výživě ze strany vnučky, jelikož, jak zjistil správní orgán prvního stupně, žalobkyně v zemi původu pobírá důchod a její syn jí posílal rovněž finanční prostředky na „přilepšenou“. Z toho plyne, že vnučka žalobkyně se na této poskytované výživě nepodílí a ani nepodílela. Další důvod neúčasti na výživě žalobkyně ze strany vnučky shledává soud v daném osobním stavu vnučky, která nebyla v době žádosti výdělečně činná, neboť navštěvovala střední školu a finanční prostředky včetně výživy jí poskytovali rodiče, tedy syn a snacha žalobkyně. Tuto skutečnost ostatně nepopírá ani sama žalobkyně. Námitkou žalobkyně, že je závislá na péči vnučky, občanky ČR, se odvolací správní orgán zabýval ve svém rozhodnutí rozsáhle a se závěrem správního orgánu prvního stupně se ztotožnil i soud. Žalobkyně tedy nedostatečně prokázala stav závislosti na péči své vnučky. Jak správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, vnučka žalobkyně je od ranních hodin až do odpoledních hodin ve škole. Současně se musí věnovat škole i po příchodu domů (domácí úkoly, příprava na další dny apod.). Dále vnučka vypomáhá v obchodě rodičům, z čehož vyplývá, že převážnou část dne vnučka tráví nestaráním se o žalobkyni a roli pečovatele, tak jak vyplynulo i z výpovědí, vykonává syn žalobkyně. Fakticky lze tedy za pečovatele o žalobkyni označit jejího syna, který žalobkyni zabezpečuje jak po stránce materiální, tak i po stránce osobní péče. Syn však není občanem žádného ze států EU, a proto na něj nelze vztáhnout ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

K zásadě legitimního očekávání soud konstatuje, že tato zásada je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu: „*Správní orgán dbá, ... aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“. Zásada legitimního očekávání vychází z požadavku ustálené rozhodovací praxe správních orgánů, která představuje jistý limit, spíše však korektiv jejich činnosti *pro futuro*. Souvisí právě s předvídatelností, a to jak procesního postupu, tak i následně přijatého řešení. K tomu Ústavní soud uvedl: „*Ústavní soud již ve své judikatuře konstatoval, že ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří*

neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky.“ (usnesení ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03). S obdobnými případy se tedy má zacházet obdobně a s rozdílnými rozdílně. Tím má být respektována kontinuita práva i rozhodování. Rozšiřuje se tím právní jistota do oblasti předvídatelnosti řešení skutkového stavu věci. Objektivně shodné případy mají být posuzovány a řešeny shodně, jak se očekává. Objektivně odlišné případy jsou obvykle řešeny způsobem, který v sobě reflektuje právě existující objektivní rozdíly. Při respektování zásady legitimního očekávání se vychází z kontinuity, ustálené praxe. Ze zásady legitimního očekávání ovšem nikterak neplyne veřejné subjektivní právo žadatele na kladné vyřízení jeho žádosti (na základě doložených dokladů) a/nebo na poskytnutí dalšího poučení účastníka řízení nad rámec stanovený v § 4 správního řádu nebo ve zvláštních zákonech.

K argumentaci zásadou přiměřenosti soud konstatuje, že v rámci základních zásad činnosti správních orgánů bývá zásada proporcionality dovozována ne z § 2 odst. 4 správního řádu, nýbrž z § 2 odst. 3 tohoto zákona. K problematice proporcionality zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: *„V tomto směru se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se standardním výkladem proporcionality, který – pojímán v širším smyslu jako obecný zákaz nadměrnosti zásahů do práv a svobod - v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsoblost a vhodnost (Geeignetheit) dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; princip potřebnosti (Erforderlichkeit), podle něhož je povoleno použití toliko nejšetnějšího z více možných prostředků a princip přiměřenosti (Angemessenheit) v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli.*“ (rozsudek ze dne 8. 8. 2007, č.j. 4 As 71/2006-83). Z toho je zřejmé, že zásada přiměřenosti je ve správním řádu chápána jinak, než jak se jí argumentuje v žalobě.

Je tedy třeba se soustředit na přiměřenost dopadů rozhodnutí toliko podle zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.*“ Ohledně povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: *„povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v §174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti.*“ (rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47). Ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, na základě něhož byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta, přitom správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Jelikož o žalobčině žádosti bylo rozhodnuto právě podle tohoto ustanovení, neměly správní orgány povinnost se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41). Žalovaný správní orgán proto nepochybil, pokud takový postup správního orgánu prvního stupně potvrdil jako správný.

Přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně by tak mohla být posuzována jen ve výjimečných případech zvláštního zřetele hodných. Skutečnosti zjištěné v případě žalobkyně však nezakládají tak zcela mimořádnou situaci, kdy by se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dostalo do rozporu s principy materiálního právního státu, zejména do rozporu s principy lidskosti.

Soud kvituje také vyjádření Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, že odvolatelce napadené rozhodnutí nebrání v tom, aby na území žila se svojí rodinou. Odvolatelka však musí požádat o takové pobytové oprávnění, ke kterému splňuje zákonné podmínky. Pouze přání odvolatelky žít s rodinou nemůže nahradit chybějící zákonné podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění. Přání odvolatelky žít v blízkosti syna, který se rozhodl vycestovat ze své domovské země a usídlit se na území, nelze přičítat k tíži správnímu orgánu. Je jen na cizincích, zda vycestováním ze země původu naruší pouta s vlastní rodinou. V této souvislosti Komise odkazuje i na rozhodnutí Ústavního soudu, který ve svém rozhodnutí sp. zn.: I. ÚS 38/04 ze dne 12. 4. 2005 dospěl k závěru, že „*neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“.

Soud se neztotožňuje s žalobkyní namítaným rozporem rozhodnutí žalované s § 68 odst. 3 správního řádu.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace neshledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobkyně podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. září 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D. v.r.
předseda senátu